

necovaniu. Touto námietkou vytýka sťažovateľ zrejme vzhľadom k tomu, že nebol prevedený dôkaz o tom, že letáky v balíku obžalovaným D-ovi odovzdané boli rozširované, že obžalovaný nepopudzoval rozširovaním letákov, čiže verejne nepodnecoval. Námietka táto neobstojí. Pojem verejnosti je pre obor zákona na ochranu republiky zvlášte a odchyľne od platného práva vymedzený v § 39 zák. na ochr. rep., ktorý ustanovuje, že čin je vykonaný verejne, bol-li spáchaný v tiskopise alebo v rozširovanom spise, v shromaždení alebo pred zástupom. Z týchto taxatívne vypočítaných spôsobov prichádza v súdom prípade v úvahu spáchanie činu v rozširovanom spise. Pre pojem rozširovaného spisu neni tu smerodajný predpis § 8 tlač. zák. o rozširovaní tlačív, lež treba ním podľa ustálenej praxi najvyššieho súdu rozumeť každý spis, či ručne písaný či mechanicky zhotovený — tedy i tlačivo — ktorý je prístupný väčšiemu počtu osôb, či už individuálne určitému, či čo do množstva neurčitému. Pojem rozširovaného spisu je tedy po stránke objektívnej naplnený i takým konaním, ktorým sa podľa pravidelného vývoja udalostí v onom prípade dostane spis k vedomosti väčšieho počtu osôb individuálne určitých, alebo čo do množstva neurčitých. Obžalovaný, ktorý odovzdal spoluobžalovanému J. D-ovi balík inkriminovaných letákov, aby ich rozšíril, učinil všetko, aby sa obsah letákov stal prístupný neurčitému množstvu osôb, a spáchal tedy čin v rozširovanom spise. Aby spis skutočne vošiel v známosť viac ľudí, netreba a nie je preto rozhodné, či letáky v kasárňach rozširované pochádzaly z balíku letákov, ktoré obžalovaný D-ovi k rozširovaniu odovzdal. Zmätočná sťažnosť bola ako v celom obsahu bezpodstatná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4549.

Při přečinu podle § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. úmysl pachatelův musí směřovati proti republice. Hanobí-li sice pachatel úřady republiky, avšak je-li při tom zřejmé, že se domáhá nápravy na příslušných činitelích (na př. na vládě), není dána skutková podstata přečinu po stránce subjektivní.

(Rozh. z 1. prosince 1932, Zm IV 472/32.)

Obžalovaný A. Z. jako zodpovědný redaktor časopisu napsal a uveřejnil článek, v němž ostře tepal a kritisoval postup finančních úřadů při vymáhání daní a při ukládání pokut na Podkarpatské Rusi. Soud prvního stupně ho uznal za to vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. Odvolací soud zprostil obžalovaného podle § 326 č. 1 a 4 tr. ř. z obžaloby, uznáv, že obžalovaný nejednal v úmyslu hanobiti republiku Československou.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost vrchního prokurátora.

Důvody:

Proti rozsudku vrchního soudu ohlásil a provedl vrchní prokurátor zmateční stížnost podle č. 1 a) § 385 tr. ř. Zmateční stížnost dovozuje, že není správný závěr vrchního soudu, že obžalovaný nejednal v úmyslu

hanobiti Československou republiku, neboť z obsahu článku je prý patrné, že jde o jednostrannou a přehnanou kritiku veřejných úřadů a tudíž o kritiku poměrů ve státě takového způsobu, že určité výrazy jsou způsobilé snížit vážnost a vyvolat nepřátelskou náladu proti hanobeným a tím i proti republice. Zmateční stížnost není oprávněna. I když se má za to, že kritika finančních úřadů, kterých se závadný článek dotýká, je přehnaná, nepravdivá a zřejmě urážlivá a jest způsobilá snížit vážnost finančních úřadů a tím i vážnost republiky, nelze prohlásiti závěr vrchního soudu o nedostatku úmyslu, potřebného ke skutkové podstatě inkriminovaného přečinu, za mylný.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. se vyžaduje po subjektivní stránce úmysl hanobiti republiku, při čemž si pachatel musí býti vědom, že hanobením je způsobilé, by vyvolalo pohrdání republikou a ohrozilo právní statky v tomto § uvedené. Než vrchní soud správně poukázal k tomu, že se závadný článek dovolává dobré vůle vlády a rozvahy zemského presidenta Podkarpatoruské země proti postupu finančních úřadů, z čehož jest zřejmé, že jeho úmysl nesměřoval proti Československé republice, nýbrž proti finančním úřadům. Tomuto závěru nasvědčují i další věty závadného článku, v nichž se prohlašuje, že živnostníci a obchodníci čekají pomoc jen od vlády republiky a že pisatel chce, aby živnostníci a obchodníci republiku milovali a že finanční úřady nejsou ještě republikou. Obžalovaný tedy výslovně rozlišoval finanční úřady od republiky jako nadřízeného zařízení a zřejmě svoje výpady nemířil na republiku, od které očekával pomoc a jejíž pomoci se dovolával. Nejvyšší soud má tedy za to, že se vrchní soud nemýlil dovodiv, že obžalovanému nešlo o úmyslné snížení vážnosti republiky, a proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou podle odst. 1 § 36 por. nov. zamítl.

Čís. 4550.

Pro zločinnou kvalifikaci podílnictví na krádeži po rozumu § 186 b) tr. zák. nezáleží při hodnotě ukradených věcí nad 2000 Kč na tom, zda podílník věci ukryl, na sebe převedl nebo prošantročil najednou či postupně (na vícekrát).

K pojmu »ukrývání« stačí, dovolil-li přechovávač, by byly věci uloženy v jeho bytě.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Zm I 687/30.)

D ů v o d y:

Důvody k prvnímu odstavci právní věty poukazují na rozhodnutí sb. n. s. tr. č. 738, 1485, 3051, 3398 a na rozh. víd. sb. č. 3783, 4419; důvody k druhému odstavci právní věty pak na rozh. sb. n. s. tr. č. 3493, 4049.